

DE KLEINE EN DE GROOTE
CHAUFFEUR
DOOR
• F. SPEERDAL •

• G. F. CALLENBACH - NIJCKERK •

DE KLEINE EN DE GROOTE CHAUFFEUR

DE KLEINE EN DE GROOTE CHAUFFEUR

DOOR
• F. SPEERDAL •

MET TEEKENINGEN VAN HENK POEDER

• G. F. CALLENBACH - NIJKERK •

HOOFDSTUK I.

DE AUTOBUS.

Om het midden van de stad, waar de huizen dicht opéén stonden, waren groote wijken van breede straten gebouwd. Daar was het zonniger en vroolijker. Hier en daar was een grootere ruimte opengelaten, op het midden waarvan een frisch plantsoen werd aangelegd. Ook stonden er rijen boomen in de straten en sommige er van liepen uit op een fraaien stadssingel. Door breede, groene bermen, die zachtkens glooiden, was dat water omboord.

Als Aarte, — een vroolijke, vijfjarige krullebol, — op zonnige zomerdagen aan moeders hand daar langs wandelde, zag hij de weerspiegeling van de mooie groote huizen in den glinsterenden singel. Hij vond het, alsof die gebouwen zichzelf goedendag knikten, wanneer hij een rimpeling in het water veroorzaakt had, door er een steentje in te gooien.

Maar het gebeurde niet zoo heel vaak, dat Aarte met zijn moeder tot den singel toe kwam.

Want hij woonde eigenlijk nog wel een kwartier

verder buiten de stad, daar, waar in het geheel geen straten meer waren en men maar zoo nu en dan een villa, of een rijtje arbeiderswoningen zag. Zijn huis stond juist aan den ingang van het bosch. Afgelegen was het wel eenigszins, maar in den zomer, of eigenlijk in de lente al, begon het er vroolijker en drukker te worden. Dan ontvluchtten de menschen de duffe steden om zich te goed te doen aan de heerlijke, frissche boschlucht. Alle moeiten en beslommeringen hadden zij dan van zich afgeschud, en zij genoten van de rust en de stilte.

Maar juist nu, dezen zomer, werd die stilte voor het eerst verstoord. Een groote onderneming, de „Canada-Maatschappij”, die al in verscheiden plaatsen van ons vaderland autobus-lijnen had gevestigd, verkreeg vergunning, een lijn te openen van de stad tot het pleintje dat eenige minuten gaans van den bosch-ingang verwijderd was. Meneer en mevrouw Klarenbeek vonden dit niets prettig. Het zou immers de landelijke rust verstoren en er zouden door deze nieuwe verbinding zeker veel huizen aan den boschrand bijkomen.

En de twee kleine zusjes van Aarte, die drie en vier jaar oud waren, bemoeiden zich er natuurlijk nog niet mee. Die kleine kinderen! Zij wisten nog niet eens, wat een autobus eigenlijk was. Alleen Aarte, die wist het wèl. En hij praatte ook wel voor hun drieën tegelijk er over. Als vader 's avonds van de fabriek thuis kwam, waarvan hij

de directeur was, stond Aarte al aan het hek op hem te wachten. „Ha Vader!” riep hij hem dan uit de verte toe, „wanneer begint de autobus te rijden?”

Weken lang, van begin April af, was vaders antwoord een teleurstelling geweest, en Aarte kòn maar niet begrijpen, waarom die maatschappij telkens zijn belofte verbrak. Want het was beloofd, — het had „zèlf” op het briefje gestaan — dat de dienst 15 April zou beginnen. Op Aarte’s herhaalde vragen had vader, die zijn blonde zontje niets weigeren kon, zelfs een brief geschreven aan de directie te ’s-Gravenhage, waarin hij inlichtingen vroeg. En zoowaar was vader twee dagen daarna thuisgekomen met een heel grooten, deftigen brief in een gele enveloppe.

„Kijk eens hier, Aarte, er is een brief voor je gekomen.”

„Mag ik hem hebben?” vroeg Aarte, en klom op vaders schoot, terwijl hij vast begon vaders jas los te knopen om den brief uit den binnenzak te halen. Hij wist precies, waar vader zijn papieren altijd borg, — de slimmerd! Per ongeluk keek hij aan den verkeerden kant.

„Aan den anderen kant, Aarte!” zei vader, die het wel grappig vond, als zijn kleine jongen — gelijk hij hem vaak noemde — zoo aan zijn kleeren aan het trekken en rukken was.

„Ditte brief!” In zijn opgewonden blijdschap begon Aarte opééns weer de taal te praten, die hij eigenlijk

al een paar jaren als onwaardig kindertaaltje aan Tilly en Noud had overgelaten.

Maar nu moet ik, tot Aarte's verontschuldiging, ook zeggen, dat het wel een bijzonder mooie brief was. Er stond namelijk op de enveloppe, zoowel als in den linker bovenhoek van het schrijfpapier

een groote autobus geteekend, hooger en zwaarder van bouw dan Aarte ze ooit in werkelijkheid had gezien.

„Zien ze er zóó uit, Vader?” vroeg hij, één en al verrukking.

„Dat weet ik niet, vent; dat staat niet in den brief.”

„Maar wanneer komen ze?”

„Dat is erg prettig, Aarte. De volgende week al.”

„Omdat u een brief hebt geschreven, Vader?”

„Misschien zou het toch wel gebeurd zijn,” glimlachte vader. Maar Aarte kon héél goed merken, dat vader ook blij er om was, want juist kwam moeder de kamer binnen en toen riep vader haar dadelijk toe:

„Moeder, de bussen beginnen gauw te rijden, hoor! De volgende week. Ik heb een brief uit Den Haag gekregen.”

En moeder kwam er bij staan, en het werd een

heel gedrang, want Noudy klom óók op vaders knie om naar het plaatje te kijken, en zelfs de kleine Tilly kwam aangewaggeld, alsof zoo'n klein meisje nu iets had aan zoo'n autobus!

En triomfeerend keek Aarte, met zijn sprekende blauwe oogen en zijn lachend rood mondje, in 't rond. Want al die pret, dat ze nu allemaal samen dien mooien brief hadden gekregen.... wie zijn schuld was dat? Natuurlijk alleen van Aarte. Want als die niet zoo dikwijls had gevraagd naar de autobus, zou vader heelemaal niet naar Den Haag geschreven hebben.

En dan zou de heele autobus misschien wel nooit zijn gaan rijden!

HOOFDSTUK II.

DE GROOTE CHAUFFEUR.

Den eersten Juni zou dus de lijn worden geopend.

Dagen tevoren had Aarte het Prins-Hendrik-plantsoen, — het eindpunt — er op aangekeken als hij er met moeder wandelde.

„Moeder, waar zou de bus precies stoppen? En waar zou hij benzine vullen?” Deze en dergelijke vragen, die moeder tot zijn groote teleurstelling dikwijls onbeantwoord moest laten, kwamen in menigte bij Aarte op.

Nooit heeft hij het oogenblik vergeten, waarop

voor 't eerst de groote Canada kwam aanrijden. Bij zijn nadering had Aarte al het vroolijke geluid gehoord van het waarschuwingssignaal. Het klonk héél anders, — o, heel anders! — dan de toeters van de auto's, die hij van vroeger kende: 't was een hoog, blij-schaterend geluid, dat hij al spoedig nabootste door: „Haha-haha-haha!” te roepen. En hoe sneller de bus reed, des te hooger en vlugger werd het signaal.

Daar kwam hij in 't gezicht!

Blauw was hij, met breede ruiten in het front. Wat reed hij hard! Van het punt af, waar de laan een bocht maakte, — waar Aarte wel tien minuten over liep — dat deed de bus in een halve minuut. Deftig gleed hij naderbij, zwaaide in een prachtigen cirkel de bocht van het plantsoen om en stopte vlak tegen het trottoir aan, op de plaats, waar de wegwijzer stond. Die hield daar altijd zijn drie groote armen hoog in de lucht, alsof hij maar niet moe kon worden. Soms droomde Aarte, — en dat vond hij altijd vreeselijk griezelig, — dat hij ook eens 'n heelen tijd met zijn armen hoog in de lucht moest staan. Dikwijls vroeg hij in zijn avondgebedje, of de Heer hem geen nare droomen wilde toezenden. Wat zou hij 't maar korten tijd uithouden, zoo met zijn armen in de hoogte....

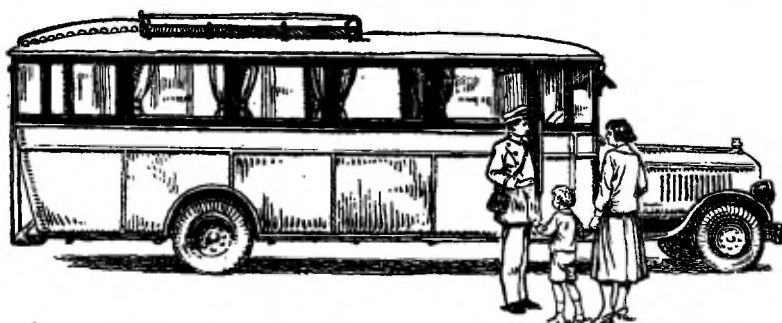
Het trof maar heel goed, dat Aarte juist bij den wegwijzer stond, toen de bus aankwam.

„Dag jongenheer; dag mevrouw!” zei de chauffeur, keurig in een blauw fluweelen pak met koperen

knoopen, en een bijpassende blauwe chauffeurspet. Aarte keek zijn oogen uit. Zoo'n keurige kleeding overtrof verre zijn verwachtingen. Vol bewondering keek hij op naar den bestuurder van de autobus. Het was een vriendelijke nog jonge man, die Aarte lachend aanzag, en toen tot zijn moeder sprak:

„Ik geloof, dat ik den jongenheer nogal goed beval, Mevrouw.”

Moeder scheen den chauffeur óók wel erg prachtig

te vinden, want zij antwoordde dadelijk op vriendelijken toon:

„Aarte heeft wel erg naar jullie komst verlangd. 't Is al zoo lang uitgesteld. Maar je komt dan ook met een keurigen wagen. Mag Aarte hem eens van binnen zien?”

Voorzichtig stak deze nu eerst zijn hoofd door de deuropening, voordat hij durfde instappen. Wat zag die auto er gezellig uit. Allemaal kleine, groene bankjes, ieder voor twee personen; je zat dus bijna altijd in een hoekje. „Hè, wat veert dat lekker!”

dacht Aarte, terwijl hij op één der bankjes ging zitten. Van buitenaf leek het zoo donker, maar inwendig was de bus juist heel licht. Het plafond was wit geschilderd, de gordijntjes bij ieder raampje in een hoek getrokken.

„Blijf je hier lang staan?” vroeg Aarte aan den chauffeur. Dat was de eerste vraag, die hij tot hem richtte. Wat zou hij nog talrijke vragen doen, voordat hij precies alles wist wat met de autobus te maken had.

„Deze vertrekt om half tien, en dan komt mijn kameraad vijf minuten over half tien aan,” — luidde het vriendelijk antwoord.

„Heeft die net zoo'n bus?” vroeg Aarte.

„Precies zoeen. Alleen staat er natuurlijk een andere naam op.”

„Op het portier bedoel je?”

„Juist, jongenheer.” De chauffeur moest even lachen, omdat die kleine baas dat zoo gauw gezien had. Van zijn hooge zitplaats af, riep Aarte nu tot zijn moeder, die buiten was gebleven:

„Moeder, kijk u eens even gauw wat er precies buiten op het portier staat!”

't Scheen erg mooi te wezen. Tenminste, moeder bleef 'n poosje staan kijken, voordat zij door het openstaande raampje antwoordde:

„Je moet zelf maar eens komen zien, hoor! 't Is veel te mooi om het zoo maar te vertellen.”

In een oogenblik was Aarte nu van zijn plaats afgedaald, wipte de twee treden af, op den grond.

„Hij is al heelemaal thuis,” zei de chauffeur tegen zijn moeder, toen hij zag, hoe Aarte met een klap het portier dichtsloeg. Daar stond een keurige, eivormige plaat, goudgekleurd, en daarboven, ook met gouden letters: HERMES. De plaat stelde voor: een sterken, grooten jongeling, die er vriendelijk en vastberaden uitzag; hij droeg een platten reishoed met breeden rand en vleugels. Ook waren er vleugels aan zijn hielen.

„Dat is Hermes,” verklaarde moeder, „de bode der Goden. Daar geloofden, heel lang geleden, de Grieken aan, — en omdat de verhalen van de Heidensche volkeren zoo mooi waren, hebben de menschen ze altijd maar weer opnieuw beschreven.”

Aarte dacht er over, of hij ook wel eens zoo'n prachtigen hoed en vleugels zou kunnen krijgen en of hij er dan net zooals Hermes zou kunnen uitzien. Maar langen tijd stonden zijn gedachten er niet bij stil, want de chauffeur had de klep van het voorstuk opgelicht om de machine na te zien. Opeens ging het, toen de chauffeur binnen op een knop had gedrukt, geweldig stampen en schokken, zoodat Aarte een eind achteruit stooft. De chauffeur had dit wel verwacht en moest er hartelijk om lachen, maar moeder — dat kon Aarte best merken — vond het heelemaal niet leuk en deed al haar best om den kleinen jongen te troosten.

„Hij is ook nog zoo erg klein,” zeide ze, half lachend, tegen den chauffeur. „Wij zullen nu weer eens 'n eindje opwandelen.”

En moeder nam Aarte bij de hand om den kant van 't bosch uit te gaan.

Maar dat was in 't geheel niet Aarte's bedoeling. Hij was wel even geschrokken, doch 't was een dapper kereltje, dat zijn plannen, hoe klein hij ook was, ten uitvoer bracht, — en nu ook geen minuut wilde vertrekken vóór de autobus. Eigenlijk had het angstige oogenblik, nu alles zoo goed was afgelopen, hem nog veel vertrouwder gemaakt met den chauffeur. Hij stak beide handen in de broekzakken, — wat moeder feitelijk niet goed vond omdat de zakken er zoo leelijk van gingen uitstaan, — plaatste de beenen net als een groote man ver uit elkaar, en vroeg:

„Blijf je nog lang hier wachten?”

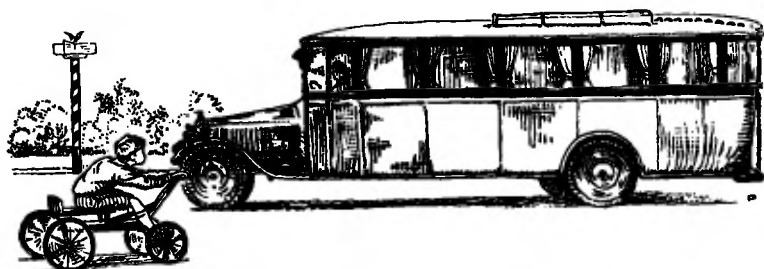
Heel ernstig haalde de chauffeur een reusachtig groot horloge uit zijn zak, raadpleegde het, en zei:

„'t Is tijd, jongenheer. We gaan vertrekken.”

Dat „we” was eigenlijk een beetje grootspraak, want de chauffeur zat alleen in den grooten wagen. Er waren nog geen passagiers in. Harder begon nu de machine te trillen en te ronken, de wielen kwamen in beweging en met groote snelheid reed hij naar de bocht, waar hij weldra uit 't gezicht verdween.

Als evenwel moeder gemeend had, nu te mogen weggaan, had ze het mis. Gewoonlijk was Aarte een volgzzaam en lief jongetje, maar in dit geval hield hij zóó lang aan, om te mogen blijven, dat moeder eindelijk toegaf, en bus no. 2 zou afwachten.

Gelukkig verscheen deze op tijd. Met weer net zooveel bewondering zag Aarte hem den hoek omkomen; hij zag er precies eender uit als zijn voorganger, met uitzondering alleen van den naam en van het plaatje op 't portier: daar stond nu het woord IRIS, boven de teekening van een heel lang meisje, dat ook weer gouden vleugels had, maar in de rechterhand, omhoog opgeheven, een schaal droeg. Moeder vertelde er bij, dat zij ook boodschappen overbracht tusschen de Goden, en dat

die Grieksche menschen meenden, dat zij, Iris, in die schaal regen droeg naar de wolken

Voortaan was het Aarte's grootste plezier, om bij het eindpunt op de bussen te staan wachten, en dan met de chauffeurs over al die dingen te praten. In het begin vond moeder dat maar zóó — zóó, — maar toen zij die menschen wat beter kende, en zelf ook al menigmaal met hen gereden had, verzette zij zich niet meer zoo erg er tegen. Het was spoedig al vreemd voor hen, wanneer de

kleine krullebol een heelen dag lang niet was komen opdagen, op den vliegende Hollander, waarmee hij in 't plantsoen stond te wachten. Hij kende precies de namen van de vier chauffeurs, welke dien dienst reden, met hun voornamen er bij. Drie van hen waren getrouwd, en Aarte's vader en moeder luisterden natuurlijk met de grootste belangstelling naar alle huiselijke verhalen, waarmee hun jongen omtrent die chauffeurs kwam aanzetten.

Het was dan ook eigenaardig, dat die mannen het prettig vonden als Aarte hen gezelschap kwam houden in de lange vijf en twintig minuten, dat zij op het eindpunt stonden, — en hij wist wel, dat zij altijd bereid waren iets aan zijn speelgoed te herstellen, wanneer hij er mee kwam aandragen. Dan gaf vader hem een sigaar voor zijn grooten vriend mee, of moeder een kogelfleschje limonade, want het was een warme zomer en er was bij dat pasaangelegde plantsoen van jonge boompjes weinig schaduw.

En vol trots bracht Aarte dan het leege fleschje weer mee terug naar huis, met de boodschap van den chauffeur, dat het heerlijk gesmaakt had en dat mevrouw vriendelijk werd bedankt.

HOOFDSTUK III.

DE KLEINE CHAUFFEUR.

In den herfst, toen Aarte met zijn moeder mee mocht gaan naar de stad, om winterkleeren te koopen, gebeurde er iets heel bijzonders.

Het was altijd een groot feest, om met moeder door de straten te wandelen, want er werden dan niet alleen kinderkleeren uitgezocht, maar zij gingen ook samen in een taartjeswinkel en daar mocht hij één, soms wel twee gebakjes uitzoeken. Maar veel heerlijker nog was 't, om de mooie speelgoeduitstallingen te bewonderen. Wat daar niet allemaal voor prachtigs in stond! Tot nu toe had Aarte de meeste bewondering getoond voor de spoortreinen, groote, mooi-gekleurde locomotieven van hout, waar je boven op kon gaan zitten, van die echte jumbo-locomotieven, — of ijzeren spoortreinen op blinkende rails, die wel van zilver schenen te zijn.

Natuurlijk waren het echter dit jaar de auto's in de speelgoedwinkels, die Aarte's aandacht het sterkst trokken. Hij had er al heel wat gezien, van allerlei kleur en van allerlei soort: allemaal wagentjes, die konden worden opgewonden. Maar toen, plotseling, terwijl hij aan moeders hand voor zoo'n winkelruit stond te kijken, sprong hij opeens met allebei zijn beenen tegelijk van den grond op, en riep uit:

„O, Moeder, kijk dáár eens!”

Het was gek, maar moeder begreep altijd direkt wat je bedoelde. Zoo ging het ook nu. Om de geestdrift van den kleinen jongen hartelijk lachende antwoordde zij:

„Je ziet zeker die groote automobiel daar?”

„Ja, Moeder, kun je daar echt in zitten?”

„Zeker kan dat, — en met de beentjes trappen, en dan vooruit rijden.”

Een heele poos stond Aarte in stille bewondering. Toen vroeg hij: „Mag ik hem van heel dichtbij gaan bekijken, in den winkel?”

Gelukkig, moeder vond het goed, en weldra werd alles aan Aarte uitgelegd. Hoe je het rood-leeren zitbankje naar achteren kon verplaatsen, als je beenen langer werden, want hij was bestemd voor jongens van zes tot twaalf jaar; hoe de auto gestuurd kon worden (er was een echt stuurrad). Ook wees de winkelier precies aan, welke stanger was voor de rem. Maar 't mooiste van alles vond Aarte nog de beide electriche lampen vooraan, die je, net als in de echte auto, door middel van een knopje van je zitplaats af kon aansteken. Twee fonkelende oogen waren 't!

Nu en dan moest de winkelier hartelijk lachen om de wijsheid, waarmee Aarte sprak over de eerste en tweede versnelling, over de starter, over de drie pedalen en al zulke namen meer. Met moeite nam de „kleine chauffeur”, zooals moeder hem voor de grap noemde, afscheid van die

prachtige glimmend-roode auto. Afscheid . . . maar niet met zijn gedachten. O neen! Hij praatte er den heelen dag over, met iedereen dien hij maar zag.

Ja, wat gebeurde er zelfs?

Des avonds, als Aarte het „Onze Vader” had opgezegd, mocht hij altijd nog een gebed daaraan toevoegen, dat hijzelf had bedacht. Enkele vaste zinnen kwamen daar altijd in voor: hij bedankte voor den prettigen dag, dien hij had gehad en hij vroeg of de Heer Jezus ook in den nacht wilde zorgen voor hen allemaal, vader, moeder, en wie hij dan verder opnoemde. Maar als er 'n dag iets bijzonders was geweest, dan sprak Aarte daar ook altijd nog over met den Heer Jezus. En plotseling zei hij nu dien avond: „En zoudt U ook, als 't kan, willen zorgen, dat ik zoo'n mooi auto-tje krijg? U weet wel, zoo één, waar je in kan zitten, dat ik vanmiddag heb gezien?”

Toen deed hij zijn oogjes weer open, en keek vragend naar moeder, die hem glimlachend aanzag.

„Misschien wel op je verjaardag, Aarte,” zeide ze, bemoedigend.

„Hoeveel weken duurt dat nog, Moeder?”

„Niet véél weken meer, vent. Laat eens kijken. Vandaag is het Zaterdag, dat is 1 October. Dus Donderdag over 14 dagen is het precies 20 October.”

„Dan zal ik er iederen avond trouw den Heer Jezus om bidden, Moeder,” zei Aarte, vol vertrouwen, dat Hij wel voor hem zorgen wilde. Moeder geloofde dat ook heel zeker. Zij keek eens

naar haar lief jongetje in zijn rose flanellen pyama. En zij sprak:

„Jezus hield veel, erg veel van kinderen, Aarte. Er staat een mooi verhaal van in den Bijbel. De discipelen, — dat waren de volgelingen van den Heiland — de discipelen wilden eens de kindertjes van Hem afhouden; zij dachten, dat de Heer, hun Meester, last van hen zou hebben. Maar Jezus werd er boos over, omdat Hij zooveel van die kindertjes hield, en omdat zij Hém nèt zoo erg noodig hadden als de groote menschen, die naar Hem toekwamen. En weet je, wat de Heer Jezus nog meer zeide, Aarte?”

Aarte zat met groote blauwe oogen naar zijn moeder te kijken. Door het ingespannen luisteren was er een opgewonden, rose kleur op zijn gezichtje gekomen. En moeder ging voort:

„De Heiland zei tot die groote menschen, die zichzelf zoo héél verstandig vonden, dat zij hun best maar moesten doen, hun best, om even trouw en eerlijk in Hem te gelooven als die kleine, lieve kinderen het in hun hart deden.”

„Ja Moeder,” fluisterde Aarte. Het was als een belofte, die hij deed voor zijn hééle verdere leven.

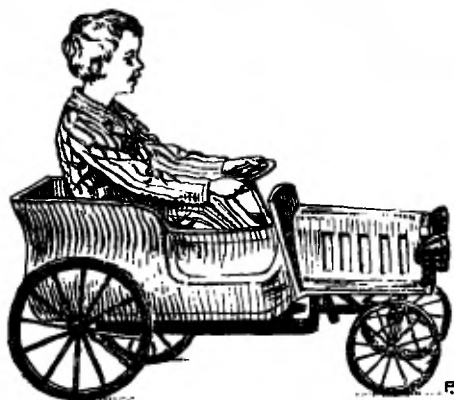
Toen gaf moeder hem een kus, stopte haar lieveling warmpjes onder de dekens en ging zachtkens de kamer af. En toen zij beneden kwam, in de warme kamer, dankte zij zelf in haar hart nog eens heel innig dien trouwen Vader in de

hemelen, die haar kleinen jongen zoo gelukkig maakte

En zoowaar.

Toen Aarte den 20sten October wakker werd, in het heerlijke gevoel, jarig te wezen wat stond daar naast zijn bed?

Bijna kon hij zijn oogen niet gelooven.

Die auto scheen nog veel grooter dan die, welke hij in den winkel had gezien, en waar hij, — ja heusch! — bijna iederen nacht even van gedroomd had. In een wip zat hij er in, pakte het stuur en: „toet” deed de toeter.

Aarte schaterde het uit. Wat klonk dat gek, wat gaf het een leven in de kamer!

In de kamer alleen?

Neen, hoor! Het heele huis had 't gehoord. Vader kwam de deur van Aarte's kamertje binnenstappen, en beurde hem lachend van zijn stuurbankje af de hoogte in!

„Zoo, mijn klein chauffeurkje, wie wordt er vandaag zes jaar?”

„Aarte natuurlijk,” was 't antwoord. „Kijk eens, Vader, wat een mooie auto!” — En de beentjes spartelden en trappelden zoo hard tegen vaders buik, dat deze hem maar gauw weer in de auto zette, na hem even te hebben gefeliciteerd. O, wat lette Aarte dien dag weinig op zijn andere cadeaux. Het was maar gelukkig, dat het voortdurend regende. Anders was hij stellig zijn mooie auto gaan probeeren, buiten. Nu kon dat niet en speelde hij dus met allerlei andere nieuwe dingen, die hij had gekregen. Maar telkens liep hij er toch even vandaan, naar de serre, om zijn grootsten schat te bekijken, de klep op te slaan, of voor zijn kleine zusjes het electrische licht te vertoonen. Zoo genoot hij er toch den geheelen dag van.

En, gelukkig, den volgenden ochtend was het weêr veel beter. Wel een stevige wind, die dan fiks door de toppen der denneboomen heenjoeg, maar droog en vol helderen zonneshijn.

Marie, het dienstmeisje, dat Aarte al van heel kleinen jongen af gekend had, en die de keurige, roode auto zelf wât mooi vond, hielp hem er mee naar buiten. Daar zat hij!

De eerste pogingen vielen niet erg mee. Aarte was die trap-beweging niet gewend. Maar toen Marie hem 'n eindje opduwde, en hem den goeden raad gegeven had, niet naar zijn voeten te kijken („dat trappen gaat vanzelf wel,” zeide ze) maar recht vooruit, — toen ging het beter, al slingerde hij nog gelijk een dronken man van links naar

rechts over den weg. Wanneer het even rechtuit ging, dacht Aart bij zichzelf: „nu kan ik rijden,” — en dan wilde hij toeteren, liet met één hand het stuur los en dan ging het opeens dwars naar den zijkant. Bijna over Marie haar voeten.

Na het ontbijt ging Aarte opnieuw oefenen. Hij

werd nu naar het plantsoen gebracht en mocht daar verder op en neer rijden. Wat was de kleine chauffeur trotsch op zijn wagen, dien hij nu aan al zijn groote collega's van de autobus kon laten zien. Eén van hen dreigde lachend hem te bekeuren, omdat er geen nummer op zijn auto stond. Doch Aarte nam het heel ernstig op, en vroeg of hij er een wilde opschilderen. Juist kwam zijn moeder aangewandeld met de kleine zusjes, om naar hem te kijken.

„Mooie wagen, Mevrouw,” zei Kees Beekman; — zoo heette die chauffeur van de Canada-lijn.

„Maar ik zou nog niet graag met hem rijden, Beekman,” was moeders antwoord. „Hij slingert

mij àl te veel heen en weer. — Héla, vent," voegde zij er aan toe, haastig de kleine Tilly naar zich toe trekkend, „geen menschen overrijden, hoor! En zeker je kleine zusje niet!"

„Ja, Mevrouw," zei Beekman, terwijl Aarte gierend van de pret alweer trapte om verder te komen, „hij krijgt last met de politie, want hij heeft geen rijbewijs en zijn wagen is niet genummerd."

Maar de kleine chauffeur riep, onder het rijden door:

„Moeder, mag Kees er een nummer op schilderen?"

Mevrouw vond dit een uitkomst, de „redding van een groot gevaar", gelijk ze het noemde. Want er stond f1.25 boete op. En er werd afgesproken dat Kees, bij den dienst van drie uur 's middags, gereedschap daartoe zou meebrengen. Op den afgesproken tijd was Aarte natuurlijk aanwezig, en, terwijl verschillende voorbijgangers vol belangstelling er naar stonden te kijken, hurkten de kleine en de groote chauffeur achter de mooie speelgoed-auto. Toen werden eerst, volgens de regelen van de schilderkunst, met potlood de cijfers er op geteekend. Daarna haalde Beekman verf en penseel te voorschijn en weldra prijkte in fiere, duidelijk zichtbare, witte figuren op het roode lak van het achterbord

L. 58706.

Toen gaf Beekman aan zijn kleinen vriend nog een rijbewijs, dat heel echt was, al was het verouderd, stopte het Aarte tusschen zijn matrozen-

muts en den band er omheen en riep uit: „Ziezo, nu kan de politie je tenminste niets meer maken!”

Was het wonder, dat, van dien dag af, Kees Beekman en Aarte groote vrienden waren?

HOOFDSTUK IV.

OP ZIEKENBEZOEK.

Het was een prachtige winterochtend. 's Nachts had het vrij hevig gevoren, maar nu de zon haar heerlijke stralen weer over de aarde zond, steeg de temperatuur en was 't om elf uur 's morgens om het vriespunt heen.

Aarte, die allang gevraagd had, naar buiten te mogen gaan, kreeg nu toestemming daartoe van zijn moeder. Het sprak vanzelf, dat hij zijn auto meenam, en dat het doel van zijn tocht het plantsoen was, zooals altijd. Hij kon nu ook al heel goed op de klok kijken, en had juist uitgerekend, nog op tijd te kunnen zijn om Beekman te zien aankomen, om vijf minuten over halftwaalf.

En werkelijk had hij nog geen minuut staan wachten, of de „Hermes” kwam den hoek omgedreden, met Beekman achter 't stuur.

„Ha, die Kees!” riep Aarte, en, hoewel de aangeroepene hem nog niet verstaan kon, moest hij toch wel zien, dat Aarte zijn arm bij de begroeting omhoog stak. Gewoonlijk antwoordde Kees dan

door zijn wagen een vroolijk „Haha! haha!” te laten uit-jubelen. Maar ditmaal — „zou het signaal kapot zijn?” — kwam hij zwijgend naderbij. Zoodra de „Hermes” stilstond, had Aarte zijn „Gazelle”, gelijk sinds een maand op de speelgoed-auto geschilderd was, verlaten om bij zijn grooten kameraad in den wagen te stappen. Kees maakte het portier voor hem open en hielp hem, bij den arm, naar binnen.

Tot zoover ging alles gewoon, zooals altijd.

Aarte ging op 't voorste bankje zitten, en keek naar buiten.

Waarom zei Kees niets tegen hem? Waarom bleef hij daar zoo stil op zijn bank zitten, zonder naar Aarte om te zien? „Ik heb toch niets gedaan,” dacht het kind, „dus hij kan niet boos op mij wezen.” Hij vond echter alles vreemd en ook een beetje angstig, nu hij daar zoo stil zat, zonder dat er tegen hem gepraat werd. En op 't laatst besloot hij maar, weg te gaan.

Heel verdrietig ging hij het deurtje weer uit, stapte in zijn autotje en kwam schreiend thuis aan.

Moeder begreep er niets van. Zij vond het een rare kuur van dien Beekman en sprak er's middags met vader over. Die zei ook, dat het dan maar beter was, voortaan den kant van het bosch uit te rijden. Daar waren mooie lanen genoeg en kon Aarte altijd gezellig met Mien, het kindermeisje, en met zijn twee zusjes spelen.

Maar Aarte, die een erg aanhankelijk hart had,

vond dit vreeselijk. Hij kon niet precies uiten, wat er in zijn gemoed omging, maar hij voelde het als een soort van ontrouw aan, om maar dadelijk van zijn grooten vriend weg te loopen, hem in den steek te laten. Nu was Aarte een dapper kereltje, dat moedig tegen zijn tranen vechten kon. Echter was het wel wat al te veel gevergd, bij al zijn verdriet ook nog te moeten eten, — vooral boere-kool, waar hij toch al niet erg van hield. En zoo kwam 't, dat hij, toen hij juist den mond vol had, vreeselijk begon te snikken en te proesten, tot groote ontsteltenis van vader en moeder, die heelemaal niet gemerkt hadden, welk groot verdriet Aarte kwelde.

In een oogenblik had nu moeder haar jongetje naar zich toegetrokken en op schoot genomen. Zijn hoofdje liet zij tegen zich aan rusten en nu kon Aarte even goed uitschreien.

Dat hielp!

Na eenige minuten tenminste kon hij zeggen, dat hij niet naar het bosch wilde en wèl naar Beekman. „Kees is bèst lief voor mij,” snikte hij, — terwijl vader en moeder, glimlachend om het trouwe hart van hun zoontje, elkaar aanzagen. 't Was misschien ook maar heel toevallig, dat die man wat stil was geweest: mogelijk had hij het zelf in 't geheel niet gemerkt!

„Is hij om twee uur weer in den dienst?” vroeg vader.

Aarte rekende even na. De vorige week had Kees

middag- en avonddienst gehad, dus nu alleen den ochtend tot halftwee, en dan tot vijf uur werk in de garage. Toen hij dit aan zijn vader had verteld, zei deze :

„Misschien dat ik hem dan nog spreek. De garage is immers in de Dorpsstraat? Daar moet ik toch vanmiddag in de buurt wezen, — dan is het een kleine moeite.”

Dien middag hield Aarte zich voortdurend bezig met zijn Meccanodoozen. Na twaalven was het weer gaan opvriezen en was het veel te koud om buiten te spelen. Maar eigenlijk was Aarte niet met al zijn gedachten, zooals anders, bij zijn Meccano. Allerlei vragen waren er in zijn hart: „zou Vader nog met Kees gesproken hebben?” — „wat zou hij toch gehad hebben vanochtend?” — „zal ik nu voortaan misschien nooit meer naar het plantsoen mogen in mijn Gazelle?” En op al die vragen bleef hij het antwoord schuldig, terwijl zij maar één gevolg hadden: dat Aarte hoe langer hoe meer begon te verlangen naar vaders terugkomst.

Eindelijk was het zes uur!

Daar knarste de sleutel in het sleutelgat van de huisdeur, en — Aarte was de kamer al uit, zijn vader tegemoet gehold.

„Vader, ben je bij Kees geweest?” riep hij hem tegemoet.

Vader deed altijd anders dan moeder. Vader deed rustig zijn jas uit en zijn hoed af, en ging zijn

handen aan 't fonteintje wasschen, voordat hij iets zeide, — terwijl je met moeder eigenlijk al begon te praten terwijl zij nog buiten stond. Maar dat was nu toch maar een oogenblik uitstel. Toen was

vader binnen, en, terwijl de heele familie zich voor het boterham-eten om de ronde tafel schikte, sprak hij:

„Ik heb Kees Beekman gesproken. Die jongen heeft verdriet!”

Iedereen zweeg. Iedereen begreep, dat er een droevig nieuws zou komen.

„Zullen we eerst even bidden?” vroeg moeder. „Dan behoeven de kinderen niet langer te wachten met te gaan eten.”

Even was het heel stil in de kamer. Allen, zelfs de kleine Tilly in haar hooge stoeltje, allen hielden eerbiedig de handen gevouwen en de oogen dicht. Toen klonken de drie hooge stemmetjes bijna tegelijk: „Heere, zegen deze spijs en drank. Amen.” En daarna vroeg Aarte:

„Toe, Vader, vertelt U nou!”

Allen keken zij vaders kant uit, want het geheele gezin kende langzamerhand Kees Beekman wel, en iedereen was dan ook vol belangstelling, te vernemen wat er plotseling met hem was. Vader begon:

„Ik ben eerst naar de garage geweest, om vier uur. Daar vroeg ik aan een kleinen jongen naar Kees Beekman. Hij zou hem gaan halen, terwijl ik even aan de poort van de garage, waar nog twee groote Canada-bussen bij stonden, wilde wachten. Een paar minuten daarna kwam de jongen terug met een meneer, — 't was Beekman niet — die zei, dat hij de boekhouder was. Deze vroeg mij, of ik misschien een klacht over Beekman had....”

„O, Vader,” viel Aarte hier in de rede, „u hebt toch niet gezegd dat....”

„Dat jij geklaagd had, kleine man? Nee, hoor,

stel je daaromtrent gerust. Maar er is iets anders, iets, dat eigenlijk nòg wel akeliger is. Luister maar. Die boekhouder vertelde mij, dat Beekman niet in de garage was; hij voegde er bij, dat hij wel dienst moest hebben, maar wegens ziekte van zijn kindje naar huis was geroepen, en dat hij zelf ook de laatste dagen niet geheel gezond was geweest."

„O,” zei moeder, en zij knikte met het hoofd, als wilde zij zeggen, dat ze zoo iets wel vermoed had.

Aarte zette de ooren ver open. Vader ging voort:

„Toen heb ik zijn adres gevraagd. En ik ben naar zijn huis gegaan, Aarte, want ik begreep dat jij graag precies alles wilde weten. Het was niet ver loopen. Hij woont in de Rozenstraat, vlak bij de Markt. Toen ik had aangebeld, kwam hij zelf de deur openmaken....”

„Was hij dan niet ziek?” vroeg moeder.

„De arme man was er nog veel erger aan toe. Zijn oudste dochtertje, een lief meisje van acht jaar, ligt met heel hooge koorts, en als de Heer geen uitkomst geeft, zal het kindje wel moeten sterven. Met Beekman en zijn vrouw samen heb ik aan haar ziekbed gestaan, terwijl zij met gloeiende wangen en glanzende oogen maar doodstil lag te kijken. Praten kon zij haast niet meer, en die arme moeder, bij het bedje, deed maar niet anders dan snikken. „Och meneer, het is zoo vreeselijk,” zei Beekman. En ik, — wat kon ik doen? In zulke gevallen kan *geen mensch* meer iets doen. Maar bij het

weggaan drukte ik hun vol medelijden de hand, en sprak: „God sterke u beiden. En vergeet niet, dat Hij redding en licht kan brengen, ook waar voor ons, menschen, alles in diepe duisternissen gehuld is . . .”

Er werd dien middag bij Aarte aan tafel niet veel gesproken.

En ook niet veel ge-

geten. Wanneer de Heer Zijn macht laat gevoelen, wordt het stil, heel stil in ons. Dan durven wij nauwelijks meer te praten. En dat is ook maar héél goed: het leert ons, *deemoedig te wezen* tegenover den Heer, die ons altijd liefheeft, en ons in gevaren behoedt.

HOOFDSTUK V.

WAT ER IN DE GARAGE GEBEURDE . . .

Bij het bosch, waar Aarte woonde, was het 's winters bijna even mooi als in den zomer. De sneeuw bleef er lang liggen, op den grond en op de kale, zwarte takken der boomen.

Maar midden in de stad, vooral in de drukke straat waar de garage van de Canada-lijn zich bevond, was alle mooie sneeuw heel spoedig geworden tot een vieze, bruine brij. Het was dan ook maar het allerbest, daar zoo weinig mogelijk te komen.

En het scheen wel, alsof die leelijke straat de menschen ook leelijke dingen deed bedenken. Soms kwamen daar in de garage vele chauffeurs van de verschillende lijnen bijeen en werd er ruw en leelijk gepraat, — geheel anders dan op 't plantsoen waar Aarte vlakbij woonde. Het ergste was, dat die mannen elkaar zoo weinig gunden en op ieder dubbeltje, dat een ander verdiende, jaloersch waren.

Tot 1 December was alles nog vrij goed en rustig gegaan, want de boekhouder, aan wien de chauffeurs moesten gehoorzamen, was een vredelievend man, die alle tweedracht vermeed en opkomende twisten spoedig beslechtte. Maar sedert eenige weken was er een nieuwe boekhouder aangesteld en nu verliep er geen dag meer, of de vrede in de garage werd door heftige woordenwisselingen verstoord. De nieuwe boekhouder werd al spoedig de beste maatjes met die chauffeurs, welke het hardste schreeuwden, en hij kreeg daarentegen een grooten hekel aan de weinige rustige, vredelievende mannen die er onder hen waren.

Kees Beekman had dan ook al spoedig den moed opgegeven, het zijn nieuwen patroon naar den zint te maken. Hij kon het niet van zichzelf verkrijgen,

aan al dat ruwe praten en schelden mee te doen. Wanneer hij dienst had in de garage, en dus in de nabijheid van den boekhouder wezen moest, kon hij altijd wel een en ander te doen vinden aan de machines of aan de wagens zelve, — en brommend trok zich dan de boekhouder achter de ruiten van zijn kantoortje terug.

* *
*

Ruim een week nadat Kees Beekman door de ziekte van hemzelf en van zijn dochttertje zoo plotseling zijn werk moest verlaten, kwam er een groote, forsche man de garage binnenstappen, die inééns doorliep naar het glazen kantoortje, waarin hij den boekhouder zag zitten.

„Bonjour, Jan,” klonk zijn zware stem, „ik wist dat je hier je betrekking had, en ik wil graag een dienst als chauffeur bij je hebben.”

„Hoe kom jij hier ineens uit de lucht vallen?” vroeg de boekhouder, verbaasd dien man opeens vóór zich te zien.

„Ik kon 't in Arnhem niet langer uithouden. 't Was mij daar te stil. Je kunt me zeker wel gebruiken op een van de autobussen?”

De boekhouder keek eenige oogenblikken, in gedachten verdiept, vóór zich.

„Bij ons is niets open,” zeide hij. „Alles is bezet. Ik kan je niet helpen, zie maar dat je ergens anders terecht komt.”

Maar de ander liet zich niet zoo spoedig uit 't veld slaan, en antwoordde: „Ik heb toch daar

net nog van een chauffeur gehoord, dat er een zekere Beekman ziek is, en dat hij nog niets van zich heeft laten hooren."

Oh, daar ging den boekhouder een licht op! Nu zou hij zich van Beekman ontslaan. Een heele week was hij nu weggebleven, en hij had niets gevraagd en geen enkel bericht gezonden; dat verzuim, die slordigheid zou hem zijn betrekking kosten.

„'t Is waar, Jan, je hebt gelijk, Beekman is plotseling weggegaan. Hij schijnt heel weinig op deze betrekking gesteld te zijn, want anders zou hij wel eens aan de garage gekomen zijn. Dan kun je wel direkt in dienst komen."

Toen werd tusschen de beide mannen nog over allerlei kleinigheden gesproken, — en denzelfden avond was de plaats van Beekman door den vriend van den boekhouder ingenomen.... Intusschen leefde Beekman zelf, onbewust van alles wat er in de garage gebeurde, voort, te midden van al zijn huiselijke zorgen.

HOOFDSTUK VI.

ONTSLAG GEKREGEN.

Ofschoon het gedurende deze dagen prachtig weer was, werd Aarte's „Gazelle" niet uit de serre gebracht.

Nu de groote chauffeur er niet was, had ook de kleine chauffeur geen lust te rijden. Wel had hij thuis veel plezier met de steenen bouwdoos, die hij een week tevoren voor zijn St. Nicolaas-feest gekregen had, maar als hij in zijn auto zat, moest hij voortdurend denken aan Beekman, en dan werd hij droevig gestemd. Want de berichten over de zieke werden nog maar niets beter. Iederen dag liet nu Aarte's vader informeeren naar den toestand van het zieke meisje. Iederen avond dacht Aarte er aan, den Heer Jezus te vragen of Hij haar nog redden wilde, — maar de toestand bleef dezelfde: hooge koorts en erge hoofdpijn. Er moest dag en nacht bij de zieke gewaakt worden; daar Beekman zodoende zelf niets beter werd, en hij geen geld had om voor zijn dochttertje een verpleegster te nemen, kon hij overdag geen dienst doen. Lang zou hij dat ook niet kunnen volhouden, daar de directie hem geen loon uitkeerde. Hij vergat zelfs, tot zijn ongeluk, bericht te zenden naar de garage.

Het was een maand vol groote zorgen voor Beekman!

Doch Aarte twijfelde geen oogenblik. De Heer Jezus hoorde immers zijn gebed, en zou alles wel weer ten goede leiden....

Op zekeren middag was Aarte druk aan het spelen. Hij had juist een hoogen steenen toren gebouwd, waar een lift doorheen zou kunnen worden opgetrokken, toen er getelefoneerd werd. Als gewoonlijk ging moeder zelf naar de telefoon,

die bij haar schrijfbureau in de serre was opgehangen. Maar wat niet gewoon was....: toen moeder eenige oogenblikken geluisterd had, riep zij Aarte aan het toestel.

„Aarte, Vader is aan de telefoon, en wil zelf met je praten.”

Toen mocht Aarte met de knieën op Moeder's schrijftafel zitten en aan den hoorn luisteren.

„Aarte, ben je daar?” klonk vaders stem.

„Ja, Vader,” — schreeuwde Aarte véél te hard terug.

„Kun je me goed verstaan, vent?”

„Ja, Vader.”

„Ik ben bij Kees Beekman geweest, Aarte. En nu mag ik je iets héél prettigs en gelukkigs vertellen. Zijn dochtertje is véél beter. Het heeft al bijna geen koorts meer....”

„Ja, Vader,” juichte Aarte vol blijdschap door de telefoon, en zijn oogen straalden van vreugde.

„Zij zal nu wel gauw héélemaal beter zijn,” ging vader voort. „En nu zal ik je vanmiddag als ik thuis kom de rest wel allemaal vertellen. Ga nu maar door met het bouwen van je toren. De groeten aan Moeder, hoor. Dag, Aarte!”

„Dag, Vader,” sprak Aarte, en hing zelf den hoorn aan den haak.

En opeens had Aarte weer lust, om met zijn auto er op uit te gaan.

Het was pas halfdrie; de zon, al was het dan ook maar een winterzonnetje, scheen nog lekker.

In een oogenblik stond de auto buiten.

Hè, dat was toch heerlijk, weer te rijden.

Daar, in de verte, stond de „Iris”. Jan Karelsen moest er in zitten, dacht Aarte; dat was nog niet zóó'n goede vriend van Aarte, als Beekman was: hij was nog kort bij de Canada-maatschappij, dus kende hij hem maar weinig.

„Zoo, Karelsen,” zei Aarte.

„Wel, je bent een heelen tijd weg geweest. Was je ziek?”

Maar Aarte was vol van zijn eigen gedachten, en hoorde die vraag nauwelijks. Zijn hart was vervuld van het groote, goede nieuws, en hij riep uit:

„Kees Beekman zijn dochter wordt weer beter.”

Karelsen toonde zich echter in 't geheel niet blij. Hij keek Aarte ernstig aan, en zei op droevigen toon:

„Neen, hoor Aarte. Dat zal wel niet meer gebeuren. De dokter heeft haar opgegeven.”

„Opgegeven!” riep Aarte uit, alsof hij zeggen wilde: „probeer maar niet, mij voor het lapje te houden.” En toen hij zag, dat Karelsen 't niet wilde gelooven, voegde hij er bij: „Mijn vader

heeft mij daarnet opgebeld. Mientje is buiten gevaar, hoor. Geloof het maar vast. Wanneer komt Kees nou weer bij den dienst?"

„Dat zal wel niet gaan. Er is vanochtend een nieuwe voor hem in de plaats gekomen.”

Dit was een nieuwe teleurstelling voor Aarte.

Hij zou dus zijn grooten vriend Beekman nu tòch niet meer in de bussen zien.

Met dit droevige bericht draaide hij 't stuur van zijn auto om en tufte naar huis terug, waar hij het direkt aan zijn moeder ging mededeelen. Maar wat was moeders antwoord?

„Dat is heel wat erger voor dien armen chauffeur dan voor jou, Aarte. Wat zal hij moeten beginnen? Vader heeft in de laatste dagen toch al gemerkt, dat die goede menschen het hoe langer hoe armer krijgen. En nu, midden in den winter, zonder werk. Het is ontzettend!”

„Hij kan toch wel ergens anders chauffeur worden, is 't niet, Moeder?” vroeg Aarte.

„Ja, mijn jongen, daar is 't nu een moeilijke tijd voor. Alle plaatsen van de autobus-maatschappijen zijn bezet, en iedereen is blij, wanneer hij een betrekking heeft. Er komt dus niets open.”

Terwijl zijn moeder zoo sprak, was Aarte verder gaan bouwen aan zijn hoogen toren. Het buiten betrekking geraken van Kees had niet zulk een indruk op hem gemaakt als de ziekte van zijn dochtertje. En zijn moeder werd weldra afgeleid door een paar vriendinnen van haar, die uit stad

kwamen om bij haar thee te drinken, en allerlei nieuwtjes meebrachten. Bovendien was er heel wat te denken en te bespreken, daar het Kerstfeest naderde en er dus voor een Kerstboom en voor tal van cadeautjes moest worden gezorgd....

Dien middag kwam Aarte's vader zenuwachtig en een beetje boos tehuis. Hij sprak weinig, ging dadelijk achter zijn courant zitten rooken en speelde nòch met Aarte nòch met zijn zusjes. Moeder gaf Aarte een wenk, vader nu maar rustig te laten zitten. Zij begreep wel, dat het moeilijkheden op zijn fabriek waren, die hem hinderden, en wist bij ondervinding, dat haar man geleidelijk weer „ontdooide” als hij thuis was, en dan ook weer vroolijk werd.

Dit gebeurde inderdaad, en toen vader tijdens den maaltijd weer met haar en de kindertjes aan 't praten en lachen was gekomen vroeg moeder, vriendelijk en zonder veel nadruk:

„Er is toch geen narigheid op de fabriek geweest, man?”

„Hoe bedoel je dat?” was het antwoord.

„Omdat je vanmiddag een beetje verdrietig bent thuis gekomen,” vulde moeder aan.

Vader dacht een oogenblikje na.

Toen zeide hij:

„Narigheid kan ik het niet noemen. Maar prettig is 't toch ook niet, wat er gebeurd is.”

Vragend keek moeder hem aan.

„Jansen, de chauffeur, is op de vracht-auto van onze fabriek in botsing gekomen met de tram. De heele neus is ingedrukt, — de neus van de auto bedoel ik,” voegde hij er lachend bij, „gelukkig niet de neus van Jansen.”

Aarte vond 't een heel vroolijk verhaal en moest hartelijk lachen om die neuzen-kwestie. „Verbeeld je, die groote roode neus van Jansen, heelemaal plat gedrukt,” zei Aarte.

En zijn vader antwoordde:

„Ja, dat is 't hem juist: die roode neus. Die neus ziet rood door het drinken van sterken drank. Dat is in den laatsten tijd zóó verschrikkelijk erg, dat ik Jansen niet meer houden kan. Verleden week reed hij bij 't keeren in een straat tegen een lantarenpaal aan, dat die zoo krom werd als een hoepel. Een kist met goederen, die bij Gerritsen den kruidenier moest bezorgd worden, heeft hij bij Gerritsen den slager afgegeven, zoodat onze firma een dwaas figuur maakte. En nu dit ongeval weer, dat mij stellig 'n paar honderd gulden kost.”

„Gelukkig is hij niet getrouwd, is 't wel, Vader?” vroeg Aarte's moeder.

„Neen, gelukkig niet. Ik heb hem nu den dienst dan ook opgezegd: ik mag mijn fabriek niet langer aan zulke dingen blootstellen!”

Op dat oogenblik gooide Tilly een bekertje water om; iets, wat nogal eens meer gebeurde en waar meestal om gelachen werd, daar de tafel toch door een zeiltje gedekt was.

Zoo ging het ook dien middag. Er ontstond een algemeen gelach, en toen alles weer was opgeruimd, werd er nog druk gepraat over de viering van het Kerstfeest en over de cadeautjes, die iederéén dan graag zou willen hebben.

Aan den dronken Jansen werd evenmin meer gedacht als aan den kromgebogen lantarenpaal en den ingedrukten neus van de vracht-auto.

En ook over Kees Beekman werd dien middag niet meer gepraat.

HOOFDSTUK VII.

EEN NIEUWE BETREKKING.

Zoodra Aarte's vader dien avond van zijn vrouw het bericht vernam, dat Kees Beekman buiten betrekking was, stond zijn besluit vast. Hij vond het schandelijk, dat iemand die zoo uitstekend zijn best deed, op straat gezet werd, omdat hij zijn zieke dochttertje een paar dagen moest oppassen. Daar kwam bij, dat hij den chauffeur nu al maanden lang in die betrekking had zien werken, en van meening was, dat er niet licht een beter chauffeur te vinden zou zijn. Hij begreep dan ook niet, dat men Beekman zonder reden had ontslagen, maar dacht daarover verder niet na.

In zijn gemakkelijken leunstoel zat Aarte's vader de courant te lezen, wel tevreden, dat hij

zulk een uitstekend opvolger voor Jansen zou krijgen. Dat zou ongetwijfeld de fabriek ten goede komen!

In den schoorsteen huilde de wind en tegen de gesloten luiken van de ramen hoorde men den regen en den hagel kletteren.

„Wat een vreeselijk weer om nu buiten te zijn!” sprak mevrouw, denkende aan de vele menschen, die, om hun werk te vervullen, er nog doorheen moesten loopen en fietsen.

„Ja,” gaf mijnheer toe. „En gelukkig heb ik gisteren nog order gegeven aan den steenkolenhandelaar om een mud eierkolen bij Beekman te bezorgen. Ik zou geen oogenblik rust hebben, als hij nu misschien met dat zieke kindje van hem, in de kou zou zitten. — Maar stil,” onderbrak mijnheer zichzelf, „ik hoor iemand de stoep opkomen, geloof ik.”

Zoo was 't ook. Er werd luid gebeld.

„Wie kan dat nu nog wezen?” vroeg mevrouw. „Zoo laat, om overachten, komt er nooit meer onverwachts iemand. En alle leveranciers zijn ook al....”

Daar werd geklopt. Marie kwam binnen.

„Mijnheer, daar is die chauffeur Beekman, om u te spreken.”

Aarte's vader en moeder keken elkander aan. Zij begrepen wel, waarvoor hij kwam, die arme man.

„Laat hem binnenkomen, Marie.”

„Hier, Mevrouw? Hij is erg nat, weet u.”

„Ja, Marie, laat hem zijn jas dan maar uitdoen en dan binnenkomen.”

Een oogenblik later trad Beekman binnen, en groette, beleefd als altijd. Mevrouw vond, dat hij er slecht en bleek uitzag, als iemand die vermoeid en bezorgd is.

Toen hij een stoel bij het vuur had gekregen en een beetje bij-gekleumd was, begon mevrouw tot hem:

„En, Beekman, we mogen je zeker nog wel geluk wenschen met den gunstigen keer, dien de ziekte van je dochtertje heeft genomen.”

Beekman's gelaat klaarde op.

„Meneer en Mevrouw hebben zelf kinderen,” zeide hij. „U weet dan ook wel, hoe dankbaar wij zijn, dat wij ons Mientje mogen behouden. Jongenheer Aarte heeft ook iederen dag voor haar gebeden, heeft Meneer mij wel verteld.”

„Ja Kees, de Heer verhoort het gebed van diegenen, die in vertrouwen tot Hem komen,” zei Mevrouw.

„Dat hebben wij ondervonden, Mevrouw,” antwoordde hij. „En we zijn u dankbaar, o zoo dankbaar voor uw liefde. En Meneer is zoo goed geweest om ons van kolen te voorzien. Wat hadden wij moeten beginnen, wij met ons zieke kindje, als u niet . . .”

„Kom, kom, Kees,” viel Aarte's vader hem in de rede; „wij zijn in de wereld om elkaar te helpen. En we zullen je toch ook verder nog wel eens van dienst kunnen zijn.”

Kees, dien grooten man, sprongen de tranen bijna in de oogen, toen hij zijn weldoener met zooveel hartelijkheid hoorde spreken. Hoe zou hij echter, na al het goeds, dat hij van hem had ondervonden, nu ook nog met die nieuwe moeilijkheid aankomen, dat hij buiten betrekking gesteld was? Zou het niet wezen, alsof hij te veel vroeg, alsof hij misbruik wilde maken?

Weifelend, of hij zijn zorgen wel zou uitspreken, draaide hij in verlegen stilzwijgen de pet tusschen duim en vingers rond. Aarte's vader

begreep wat er in hem omging, en ging nu voort:

„Er zijn nog meer moeilijkheden, Kees. Ik weet er van. Je bent buiten betrekking.”

„Hoe? weet Meneer . . .”

„Ja. Ik heb het gehoord. Eén van de chauffeurs heeft het vanmiddag aan Aarte verteld.”

„Mijn vrouw weet er nog niets van, Meneer,” zei Beekman zachtjes, als vreesde hij, dat zij het hooren zou. „Zoolang mogelijk wil ik 't voor haar verborgen houden, om haar de ellende en de zorg te besparen.”

Maar met een geheimzinnig glimlachje antwoordde Aarte's vader:

„Dan zou ik het haar vanavond nog maar gaan vertellen, Kees.”

Nu begreep hij er niets meer van, die arme chauffeur. Zou Meneer, die altijd zóó bijzonder goed voor hem was, — voor hem en zijn geheele gezin — zou Meneer nu met hem spotten, nu hij in zulke vreeselijke omstandigheden verkeerde?

Maar lang kon hij niet twijfelen, want Aarte's vader, die zelf meer dan gelukkig was nu hij zoo'n prachtige uitkomst kon geven, ging voort:

„Aan mijn fabriek is een betrekking opengekomen, die misschien wel voor jou geschikt is, namelijk de betrekking van chauffeur op onze vrachtauto. Zou je daar wat voor voelen?”

Of hij dat wilde?!

De goede man wist niet wat hij hoorde. Hij schreide en lachte tegelijk, sprong op, probeerde

iets te zeggen, maar kon 't niet en viel toen weer op zijn stoel terug. Zijn nieuwe patroon, die zijn ontroering heel goed begreep en hem er overheen wilde brengen, praatte toen maar rustig voort, terwijl mevrouw een glas water naar hem toeschoof. En Beekman luisterde maar, zonder een woord te spreken, alleen af en toe knikkend met het hoofd ten bewijze, hoe mooi hij al die aanbiedingen vond....

En nog tien minuten later verliet een gelukkige chauffeur de woning, die hij als een bezorgd man een half uur tevoren was binnengetreden.

De regen en hagel hadden opgehouden; de koude wind blies de wolken uitéén. En hoopvol zag Beekman op naar de maan en de sterren, die hem als een blijde toekomst tegenlachten, 't hart vol dankbaarheid aan God, aan Wien hij deze uitkomst dankte.

HOOFDSTUK VIII.

DRIE JAREN LATER.

De chauffeurs-woning bij de groote fabriek, die langen tijd onbewoond was geweest, doordat Jansen niet gehuwd was, werd voor de nieuwe bewoners in gereedheid gebracht.

Met het voorjaar zou het gezin van Beekman haar komen betrekken; tot dien tijd mocht hij in zijn oude huis blijven wonen. En van het oogenblik

af, waarop Kees, dien Decemberavond, de goede tijding van zijn nieuwen patroon had vernomen, was er een eind gekomen aan de rampen, die hem en zijn gezin hadden getroffen. Indien zijn eigen hart hem al geen voldoening genoeg zou hebben gegeven voor zijn goede handelwijze, dan zou toch zeker Aarte's blijdschap ruimschoots zijn vader er voor beloond hebben. Met geen geschenk, — alleen zijn „Gazelle” misschien uitgezonderd — was hij ooit zóó blij geweest, als toen hij 't bericht kreeg, dat Kees Beekman bij zijn vader in betrekking kwam, en hij hem dus voortaan zoo dikwijls kon spreken als hij wilde; ja, zelfs samen met hem in het gezellige glazen vóórkamertje van hun fabrieks-auto zou mogen meerijden. Dat was hem immers met Jansen altijd streng verboden geweest!

Voorloopig gaf de nieuwe patroon aan Beekman een extra-toelage boven zijn traktement, omdat hij achterop was geraakt door de ziekte van zijn dochtertje en deze natuurlijk na de uitputtende koortsen, die zij had doorstaan, veel versterkende middelen noodig had.

En toen het Kerstfeest kwam, werd er een groot pak klaar gemaakt voor Beekman en zijn gezin. Het voornaamste deel daarvan was een bruin-pilo-chauffeurspak. Aarte vond het wel niet zoo mooi als het blauwe pak, dat de Canada-maatschappij had gegeven, — maar nu deze onderneming om een voor hem onbegrijpelijke reden Kees Beekman zoo

leelijk had behandeld, vond Aarte ook alles van de Canada-maatschappij minder mooi. De bussen en de dienst boezemden hem overdag geen belangstelling meer in. Met zijn „Gazelle” reed hij voortaan net zoo graag met zijn moeder het bosch in, als dat hij den kant van het plantsoen uitging.

Maar 's avonds, in zijn bedje, luisterde hij toch altijd nog graag naar 't vroolijke geluid van „Hermes” en „Iris”, als zij met hun „Haha! Haha!”-geroep door de lanen snelden. Hij zou ze immers spoedig zelf noodig hebben, die autobussen, — als hij in September in stad naar school ging, — om er mee heen en weer te rijden!....

* * *

Drie jaren waren verstreken sedert Kees Beekman in zijn nieuwen dienst gekomen was.

Weer was het zomer geworden; weer prijkten de dennenbosschen extra-mooi door de afwisseling, die het nieuwe groen van berken, beuken en opgaand eikenhout er in aanbrachten. De vrees van Aarte's familie, dat door de „Canada” autobus-lijnen nieuwe wijken zouden verrijzen aan den boschrand, was niet bewaarheid. De streek had geheel het landelijk karakter behouden, dat ze altijd had bezeten.

En toch!

Vlak naast Aarte's mooi-aangelegden tuin, die heerlijk geurde door talrijke rozenstruiken, werd druk getimmerd. Daar werd een nieuw huis gebouwd, van mooie roode en witte bakstenen.

Vlak er bij zat een fiksche, negenjarige krullebol, in een mooie roode auto, vol belangstelling te kijken naar het werk van timmerlieden en metselaars. Het bankje, waarop hij zat, was nu twee gaatjes naar achteren verplaatst, en wanneer hij over den weg naar huis reed, ging dat met een flinke vastheid van stuur, en met zoo groote snelheid, dat moeder het te voet niet kon bijhouden. Maar moeder liep nu ook niet meer met Aarte mee; moeder had nu andere zorgen. In den tuin zat ze bij den kindervagen, waar, in den heerlijken zonneshijn, Aarte's jongste broertje, — drie maanden oud — lag te slapen. En bij moeder speelden nu niet alleen Noud en Tilly met haar poppenhuis, maar ook nog twee andere dreumessen, waarvan de jongste nog nauwelijks kon loopen.

Dat was een vroolijkheid in dien tuin!

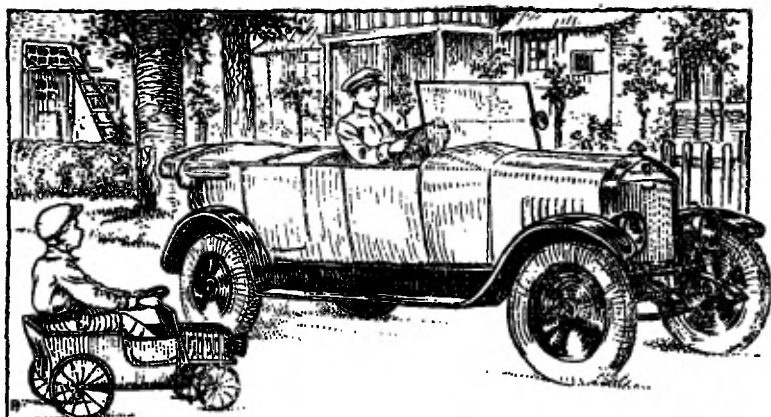
Telkens ging Aarte van den nieuwen aanbouw even weg, om te kijken, of ze er nog wel allemaal waren.

Opeens scherpte hij de ooren: daar vernam hij de claxon van vaders auto! Vergiste hij zich? Neen, hoor! Daar klonk hij weer, en een oogenblik later suisde Kees Beekman in vaders nieuwen, open wagen den hoek om.

„Zoo, jongenheer! Zorgt u, dat zij goed met mijn huis opschieten?” vroeg hij, er uit stappend.

„Ja, hoor, Beekman. Je kunt er vóór 't najaar intrekken,” antwoordde Aarte.

„En ik heb juist een bericht voor den opzichter,

jongenheer. Heeft u hem vanochtend al gezien? Uw vader vindt goed”

Maar Aarte hoorde den zin niet eens uit. In zijn kleine auto was hij al hard weggereden, het huis om, om den opzichter te zoeken.

En dankbaar, genietend van de hartelijke behandeling, die hij nu al zooveel jaren in Aarte's familie ondervond, stond Kees Beekman in bewondering te kijken naar 't nieuwe huis, dat voor hem — nu particulier chauffeur bij zijn patroon — werd aangebouwd.

Voor hem, den grooten chauffeur....

Voor hem, den vriend van Aarte, den kleinen chauffeur....

Voor hem, door Gods goedheid....

INHOUD.

Hoofdst.	Bladz.
I. De Autobus	7
II. De groote chauffeur	11
III. De kleine chauffeur	19
IV. Op ziekenbezoek	27
V. Wat er in de garage gebeurde	34
VI. Ontslag gekregen	37
VII. Een nieuwe betrekking	44
VIII. Drie jaren later	49